

Her kan endelig ogsaa mærkes, at Børn under 7 Aar fremdeles som i Fundatsen bestemt ikke kunne modtages til Behandling hverken paa Cnestuer eller Fællesstuer undtagen i de Tilfælde, hvor de trænge til kirurgisk Operation.

Det er i øvrigt en Selvfølge, at udelukkede fra Behandling ere endvidere Sygdomme, der ere saa ubehagelige, at der ingen Grund er til deres Behandling paa et Hospital. Efter det ovenfor anførte ere Tyfus, Rosen og Mæslinger ikke udtrykkeligt udelukkede fra Behandling paa Hospitalet, men Post 3 i den foran citerede kgl. Resolution af 1ste November 1888 indeholder Bemærkning til midlertidig at standse Modtagelsen af Patienter med disse Sygdomme, naar det maa anses for fornødent af Hensyn til den almindelige Sundhedstilstand blandt Hospitalets Patienter og Funktionærer.

Af de udelukkede Sygdommes Bestaffenhed følger, at Hospitalet ikke har Servicer eller Afdelinger for Behandling af Sindsyggdomme, Hud- og veneriske Sygdomme, særlig smitsomme Sygdomme saasom Starlagensfeber, Difteri, Kolera, Kopper o. s. v. og Børnesygdomme. — Behandlingen af de Sygdomme, der efter de nævnte Bestemmelser maa modtages paa Hospitalet, sker paa dets herfor indrettede særlige Afdelinger. Disse ere to medicinske og to kirurgiske Afdelinger (en større og en mindre). Sengeantallet er i alt 358, hvoraf 344 paa Fællesstuer og 14 paa Cnestuer. De 344 Sengepladser ere fordelte saaledes mellem de 4 Afdelinger: De medicinske Afdelinger have henholdsvis 82 og 80 Sengepladser og ere fælles om 4 Sengepladser; de to kirurgiske Afdelinger have henholdsvis 100 og 57 Sengepladser og ere fælles om 8 Sengepladser. Endelig ere alle 4 Afdelinger fælles om 13 Sengepladser. Hospitalets Eneværelser ere ligeledes fælles for alle Afdelinger.

Til den mindre kirurgiske Afdeling er særlig henlagt Behandlingen af Patienter med Djensygdomme, og under samme Afdeling henhører Hospitalets Poliklinik for kirurgiske Sygdomme. Til den ene medicinske Afdeling er knyttet en Poliklinik for medicinske Sygdomme; Klinikken ledes af en derved ansat Assistent. Endelig forefindes ved Hospitalet siden 1898 en otolaryngologisk Poliklinik, der forestaas af Lederen af den kliniske Undervisning af de medicinske studerende ved Universitetet i Otolaryngologi.

b. Patienternes Trang.

Saaavel i Indledningen til Hospitalets Fundats som i dens Artikel 3 og 6 udtales det, at Trang er en Betingelse for at erholde fri Kur paa Hospitalet; de Udtryk, som herom bruges, ere „aldeles forarmede, hjælpeløse og nødlidende Syge“, „Arme, Fattige og Nødlidende, saa at de hverken have Hjælp af nogen almindelig eller særdeles Stiftelse, ej heller Middel og Formue af dem selv eller ved nogen Pension eller fastsat Gavnmidhed af andre til at lade sig helbrede for, ej heller ere i Stand til at fortjene deres Underholdning, medens de blive helbrede“. Den sidst citerede Passus maa vistnok forstås saaledes, at ikke den Omstændighed alene, at en Person var i en Stiftelse eller havde Hjælp fra en saadan eller Pension eller anden Understøttelse udelukkede ham fra at faa fri Kur, men at dette kun var Tilfældet, naar den Hjælp, han paa en af de anførte Maader havde udefra, enten udtrykkeligt var tilstaaet ham til Bestridelse af Udgifterne ved sin Helbredelse, eller han med den ham tillagte Understøttelse i det hele var stillet saaledes, at han selv kunde afholde Udgifterne derved. I Overensstemmelse hermed har Forholdet til Kjøbenhavns Fattigvæsen ogsaa været ordnet saaledes, at de Personer, der vare indlagte i de kommunale Stiftelser som egentlige Fattiglemmer eller som modtog Understøttelse af Fattigvæsenet i Form af fast Almisse, og hvis Forsorg Fattigvæsenet derfor havde overtaget, vare udelukkede fra Behandling paa Frederiks Hospital.

Med Hensyn til Dokumentation af den fornødne Trang bestemmer Fundatsens Artikel 6, at Rodemestrene skulle udstede Attesten herom, og at denne tillige maa underskrives af den syges Bært eller hans Skriftefader. De nugældende Bestemmelser om Trang og dens Attestation, der ikke ere væsentlig forskellige fra, hvad der gjaldt tidligere derom efter det foran anførte, indeholdes i kgl. Resolution af 11te Juni 1875 og kgl. Resolution af 20de Februar 1884. Efter disse Bestemmelser maa vedkommende ikke være i fast Almisse eller nyde anden Understøttelse af